

Výhra

„Vítejte u slosování sportky. Jackpot v tomto týdnu činí závratných 158 miliónů.“ Ohlásil z televizní obrazovky moderátor, který byl oděný do zlatého obleku a jehož hlavu zdobil vysoký cylindr, též ze zlata. „Dnes byla tažena tato čísla: 3, 14, 19, 21, 36, 44 a dodatkové číslo 22. Všem výhercům blahopřejeme,“ popřál moderátor, načež smekl cylindr a vysekl jím hlubokou poklonu všem těm, kteří uhodli vylosovaná čísla. Jirka ležel na dřevěné podlaze mezi odpadky a jiným haraburdím, nevěřicně zíral na televizor a žmoulal v ruce tiket. Byl zcela šokovaný. On vyhrál! Pane Bože, on vyhrál! Uhádl všechna čísla na tiketu. Zvedl se a za hlasitého řevu vyběhl ze zahradní chatky někam do tmy. Jeho společníci se probudili. „Co se mu děje?“ zeptala se jedna holčička nevrle. „Asi přebíral,“ zahuhlal mladík a přetočil se na druhý bok k převrácenému, rozbitému stolu, nestaraje se o to, že leží v jakési zapáchající tekutině. „Už nezaberu, zapálím svíčky,“ oznámila holčička a jala se hledat sirky.

Opitý bohatstvím si to Jirkarazil trojským lesíkem, namáhal zrak, aby ve tmě alespoň něco viděl, a přemýšlel, jak naloží s vyhranými penězi. Určitě si koupí luxusní auto, nejlépe Ferrari, pořídí si obrovskou vilu s padesáti ložnicemi a taky sbalí pořádnou děvku. Už nebude muset krást autorádia a možná skončí i s fetem, maloval si Jirka svou budoucnost. Nebyl hrdý na svůj život. S drogami dokázal přestat jen během ročního pobytu ve vězení, ale potom byl propuštěn a vrátil se zpátky ke své feťácké partě. Pervitin, heroin ani LSD pro něj nikdy nebyly žádné tabu. Drogy mu dávaly zapomenout na to, kým je, a on se pod jejich vlivem mohl cítit jako normální člověk. Protože když byl „střízlivý“, velmi dobře si uvědomoval, že je jen obyčejná závislá troska, a nenáviděl se

za to.

Vyšel z lesa a dostal se na silnici. Ta pobočka loterie bude jistě někde v centru, povídal si sám pro sebe a vydal se do středu města. Šel svižně po krajnici a žhnoucí lampy, lemující vozovku, se zbarvily do ruda. Z asfaltu všude kolem něho najednou vyrůstají černé, ztrouchnivělé větve, hustý propletenec dosahuje až k nebi. Překvapený Jirka se nedal odradit a pokračoval v cestě, prosekával se větvemi svou lžičkou, a připadal si, jako by byl někde v džungli. Vtom se větve proměnily na tlusté, slizké hady a ti se po Jirkovi začali sápat, chtějíce jej celého obmotat. Jirka zběsile šermuje opálenou lžičkou sem a tam, a hadi pomalu mizí a místo nich nastupuje růžový dráček.

Už konečně vidí pobočku loterie, která svítí jako maják. Bylo zvláštní, že před pobočkou stála fronta lidí. Zřejmě další výherci. Snad se nebude muset o výhru dělit s příliš mnoha lidmi, uvažoval Jirka a stoupl si do fronty. Sledoval, jak probíhá celá ta velká událost s předáváním peněz. Když výherce přišel na řadu, přistoupil k okénku a záhy obdržel nějaký balíček. Asi svazek bankovek, nebo platební kartu, myslel si Jirka. A už i on stojí u okénka a velký pán v bílé zástěře se ho ptá: „Tak co to bude?“

„Já jsem vyhrál jackpot 158 milionů,“ oznámil Jirka krákvým hlasem a položil na pult malý, pestrobarevný papírek čtvercového tvaru.

Pán u okénka si prohlédl prapodivný papírek a potom si pohledem změřil vyžilého Jirku. Jirkův vzhled byl vskutku odpudivý. Jeho obličej i ruce se kvůli zažrané špíně zdály tmavšími, než ve skutečnosti byly. Delší černé vlasy se mastně leskly a z propoceného, několik měsíců nepraného oblečení vycházel ostrý smrad, ostatně jako každé léto. Pan u okénka zopakoval svou otázku a doufal, že Jirka rychle zmizí a nebude dělat žádné potíže.

„Říkám, že jsem vyhrál 158 milionů,“ pronesl Jirka

zvýšeným hlasem a již na něm byla vidět lehká netrpělivost.

„To vám gratuluji,“ odpověděl pán u okénka co možná nejpříjemněji, „a co si u nás dáte?“

„Jak co si u vás dám? Já chci, abyste mi vyplatili mou výhru.“

„Ale tohle je rychlé občerstvení, a ne žádná loterie,“ snažil se pán u okénka rozumně argumentovat.

Ale rozběsněný Jirka jako by neslyšel. Chytil pána za zástěru, prudce si jej přitáhl ke zkřivenému obličejí a skrz žluté, vyceněné zuby procedil: „Rád bych si vybral svou výhru, je to jasný?“

„Ano, ovšem, jen zavolám na naši centrálu, oni už o vás vědí a právě sáčkují ty miliony,“ odpověděl pán bryskně a zmizel někde v útrobách stánku. Na bílé zástěře zůstaly tmavé šmouhy od špinavých rukou.

Přijela dlouhá limuzína, zastavila přímo před stánkem s rychlým občerstvením. Z limuzíny vystoupili dva muži oblečení jako bodyguardi, krátce se rozhlíželi po okolí, a když spatřili Jirku, vydali se přímo k němu. „Už na vás všichni čekají,“ řekl jeden z bodyguardů. Poté chytili Jirku za paže a v pevném sevření jej vedli k limuzíně. Drží ho asi proto, aby neupadl. Holt, se zámožnými pány se musí zacházet ohleduplně. Mudroval Jirka, dávaje si pozor, aby se neuhodil do hlavy během nasedání do limuzíny.

Limuzína se rozjela. On seděl na zadní sedačce a s řidičem ani se spolujezdcem nepromluvil slova. Nehodilo se, aby se milionář, byť velmi čerstvý, vybavoval s nějakými chudáky. A o čem by si asi tak mohli povídat? Jak každé ráno vstávají do práce chránit lidi? Jak platí každý měsíc účty a jak nemají peníze pro své děti? Takové řeči by ho jen nudily a krom toho by po něm ještě mohli chtít půjčit. Ale on má nyní mnohem důležitější věci na práci, musí utratit své miliony za barák a auto. Přes tmavé okno limuzíny se podíval na světelné reklamní tabule zavěšené na domech. Na jedné z nich ve

spodní části, pod smějícím se pánem se zlatým cylindrem, běží oznámení: „Dnes padl náš bombastický jackpot... jeden člověk získal 158 milionů korun...“ Spokojený Jirka, vědom si, že se nebude muset dělit, se opřel do měkkého koženého sedadla a nechával se jím pohlcovat.

Limuzína zastavila před budovou loterie, na jejímž průčelí svítilo logo, na němž byl vyobrazen pán se zlatým cylindrem. Ihned jak Jirka vstoupil na červený koberec, který byl připraven na jeho počest, začal dav shromážděný kolem budovy nadšeně tleskat. V doprovodu svých dvou ochránců šel ke vchodu a mával na všechny strany, šílení fotografové se prodírali lidmi, aby se k Jirkovi dostali co nejbliže a mohli udělat ten nejsenzačnější obrázek. Když vstoupil do budovy, ještě za zády slyšel, jak dav skanduje: „Ať žije Jirka! Ať žije Jirka!“ Takové pocity slávy a štěstí nikdy nezažil. Pokračovali chodbou, až došli ke dveřím se zlatým cylindrem. Jeden z bodyguardů ukázal na lavici a povídá: „Posaďte se tady, dokud vás nezavolají.“ Oba jeho ochránci odešli.

Jirka čekal na lavici a těšil se na peníze. Po chodbě si to vykračoval obrovský žlutý citron. V tenkých ručičkách nesl nějaké složky, a když procházel kolem lavice, na Jirku se ani nepodíval. Citron nakonec zmizel z dohledu za ohybem chodby. Dveře, před nimiž Jirka čekal, se otevřely. Objevil se v nich pán v uniformě a měl hlavu nafouknutou jako balón, a něco Jirkovi zapískal. Jirka příliš nerozuměl, co mu chce, a pán začal gestikulovat, ať jde dál. Vkročil do místností. U stolu seděl další pán, rovněž s nafouknutou hlavou, a mluvil tak vysokou fistulí, že už to Jirka nevydržel a propukl v šílený záchvat smíchu. Smál se tak silně, že se celý zhroutil na podlahu a válel se po ní jako smyslu zbavený. Oba muži na tu scénu pouze nevěřičně zírali.

„Ten je asi úplně mimo,“ řekl policejní kapitán sedící za stolem.

„Vypadá to tak,“ odpověděl čerstvě povýšený praporčík.

A poněvadž Jirkův stav vypadal skutečně zoufale, zeptal se vystrašeným hlasem: „Neměli bychom zavolat záchranku?“

„To určitě. Už tak platím na ty šmejdy nahoře a ještě abych platil i na ty dole,“ řekl kapitán rozloženě. „Však on někam zaleze a tam se z toho vospí.“

„Možná bychom ho měli prohlédnou, jestli u sebe nemá nějaké drogy, nebo zbraň,“ navrhl snaživý praporčík.

„Klidně si ho prohlédněte. Já na to nemám žaludek, ani nechci chytit žádnou nemoc. A to víte, že u sebe má drogy. Ale co s tím? Ať se sám ufetuje k smrti, když se tak rozhodl,“ řekl kapitán klidným hlasem.

Jirka stále na podlaze, mlátí sebou v divokých křečích, v hlavě slyší pouze pronikavé a ohlušující pískání, a už se ani nesměje, ale jen se zalyká úzkostí. Praporčík již nevydržel ten smutný pohled, vyšel na chodbu a zavolał na své kolegy: „Pojďte nám pomoct a odved'te ho ze stanice!“

V záři výkladních skříní ležela zkroucená postava na chodníku a lidé se jí širokým obloukem vyhýbali. Ve dne by se možná našel nějaký odvážlivec, který by ležícímu pomohl, ale v tuto noční hodinu bylo jakékoliv navazování kontaktů na ulici až smrtelně nebezpečné.

Zmatený Jirka otevřel oči, bolelo jej celé tělo a levý loket měl sedřený do krve, jak sebou mlátit na podlaze na policejní stanici. Snažil se upamatovat, co se odehrálo v sídle loterie. A už si vzpomíná. Musel to s ostatními váženými pány pořádně roztočit při oslavě toho velkého vítěství. Bublínky mu vždy stoupnou do hlavy a má po nich většinou i úplně okno. Také si matně vybavuje, jak mu ředitel loterie oznámil, že by mu měly přijít do měsíce miliony na účet. Zvedl se z chodníku a všiml si červeného BMW stojícího na silnici, jehož dveře u řidiče byly otevřené. Ale však to BMW patří jemu, dostal ho přece od toho milého sponzora, rozvzpomněl se Jirka a namířil si to k autu. Bez váhání vlezl dovnitř a zabouchl dveře. Otočil klíčkem

v zapalování, vymáčkl spojku a zařadil jedničku. Přidává plyn a pomalu pouští spojku, BMW vyrazilo do noční Prahy. Jirka si nevšímal aut, která na něj troubí kvůli jeho chvilkové jízdě v protisměru. Ani si nevšímal pána, jenž běžel za BMW, hrozil pěstí a vulgárně nadával.

Neřídil asi dva roky, ale už se do toho pomalu dostává. Hlídal si odstup od svítících aut, ani nezapomněl využívat zpětná zrcátka. Jeho pozornost náhle upoutala mladá bruneta v letních šatičkách. Zahnul prudce k chodníku, aniž by vyhodil blinkr, a zastavil u sličné dívky. Otevřel dveře u spolujezdce, trochu se vyklonil a povídá: „Nechcete někam svést, slečno?“

Bruneta se zahleděla na špinavého Jirku, jeho mastné vlasy se leskly ve světlech nočního města. „Ne, děkuji,“ odpověděla. „Právě jsem vyhrál 158 milionů.“

Jakmile to bruneta uslyšela, vlezla okamžitě k Jirkovi do auta, přičemž i mírně zvlhla. Vozovka ubíhala a bruneta si prohlížela Jirku, líbily se jí jeho nagelované vlasy i opálená pleť. Všimla si také černé špíny za nehty. To bude asi nějaký excentrický milionář, napadlo ji. „Tak ty jsi vyhrál 158 milionů, jó?“ zeptala se Jirky.

„Náhodou jsem si vsadil ve sportce a vyhrál jsem jackpot,“ odpověděl Jirka a soustředil se na řízení.

„Ty vole! Tak tos měl ale štěstí, co?“ vyjekla bruneta poulíc oči.

„Teď už ani neřeším, jak nebo proč jsem vyhrál, jen si užívám ty miliony. Před měsícem jsem si koupil luxusní vilu. Nechceš ji vidět?“ nabídl Jirka prohlídku své nové nemovitosti.

„Jasně, že jo. To by bylo hustý.“

„A jak se vlastně jmenuješ?“ zeptal se.

„Eva.“

„Víš, že máš moc hezký oči, Evičko,“ zalichotil jí, aniž by spustil zrak ze silnice.

„Dík.“ odpověděla zasněně, tisknouc se k jeho paži. A jakoby z dálky slyšela, že jí říká, že se jmenuje Jirka.

Odbočil nahoru, na Hanspaulku. Po krátké jízdě do kopce klikatými ulicemi dorazil do svého cíle. „Tak jsme na místě,“ prohlásil Jirka a zastavil před domem, v němž chtěl vždy bydlet. Vystoupili z auta. „Vypadá to, že jsem ztratil klíče. Budeme muset přelézt přes plot,“ oznámil Evě.

„Ty asi budeš hodně výstřední, co?“ prohodila k němu s úsměvem na tváři.

„Občas mám své dny, Znáš to, ne?“

„No, jasný,“ řekla Eva plná pochopení.

Když přelezli přes plot, stáli v rozlehlé zahradě. Jirka přizvedl jeden truhlík, z něhož vyrůstaly pelargonie, a vyndal malý klíč. Klíčkem odemkl hlavní vchodové dveře a oba tiše vklouzli do domu. Rozsvítil na chodbě a přesunuli se do vzdušného obývacího pokoje, jenž byl propojen s kuchyní. „Máš to tady hezký,“ pochválila Eva Jirkovo bydlení. „Dík. Jestli chceš něco k pití, něco by mělo být v lednici. Já jdu na chvíli na čerstvý vzduch, nějak se mi motá hlava.“ Tahem otevřel skleněné posuvné dveře, které vedly na terasu, a zmizel ve tmě.

Jirka se procházel po zahradě, až došel k nasvícenému a napuštěnému bazénu, jemuž kraloval dvouúrovňový skákací můstek. Dostal nepřekonatelnou chuť si skočit šipku. Leze sebedovědomě na můstek a vzpomíná, jak na základce byl ve skákání do vody nejlepší a jak tím vždy oslňoval holky. Nižší skokánek ignoruje a stoupá po schodech na vrchol můstku. Úplně nahoře, ve výšce dvaceti metrů, opatrně kráčí na konec prkna. Podíval se na tmavé nebe. Byl přesvědčen, že se Bůh už nemohl dívat na jeho utrpení, pročť mu seslal vše, po čem touží obyčejný muž, tedy dům, auto a dívku. Shlédl dolů. Na modré, nasvícené hladině se třpytil jeho špinavý obličej. Užije si skok a navíc se umyje, radoval se. Jirka se nebojácně odrazil od prkna a po hlavě letí dolů do hloubky. Ozvala se dutá rána, jak narazil na modré betonové dno vypuštěného bazénu. Z jeho rozbité a nepřírozeně vytočené hlavy crčí krev, která líně

směřuje k vypouštěcímu otvoru.

Eva si se skleničkou v ruce prohlížela obývací pokoj. Když tu jí padl zrak na zarámované fotografie, vystavené na dřevěné poličce. Na jedné z fotek rozpoznala svého nočního hostitele, Jirku. Byl o mnoho mladší a upravenější než nyní. Eva zaslechla z chodby nějaké hlasy. Dveře do obýváku se otevírají, v nich se objevuje starší pán v kostkovaném pyžamu a hned za ním jej následuje starší paní v noční košili. Starší pán na Evu okamžitě spustí: „Co tady děláte?“

„Jsem tady s Jirkou,“ odpověděla Eva celá zkoprnělá.

„Jirka je tady?“ zeptala se paní v noční košili překvapeně.

„No, šel někam na zahradu.“

Oba koukali na Evu jako na blázna, protože Jiříka neviděli už přinejmenším rok. Načež se všichni vydali na zahradu, aby zjistili, co se děje. U osvětleného bazénu paní v noční košili propukla v řev. Bezmyšlenkovitě slézá po kovových schůdkách do vypuštěného bazénu, skáče na dno a běží k zakrvácenému Jirkovi. Chytne jeho vyvrácenou hlavu a zkouší ji dát do normální polohy, ozve se zakřupání. Jirka má očividně zlomený vaz. „Pane Bože, ne! Mé jediné dítě! Né!“ křičí hystericky a její hlas se dunivě odráží od stěn bazénu, čímž se vytváří hrůzná ozvěna. Plačící matka si tiskne Jirkovu hlavu na prsa, ke zcela zakrvácené noční košili. „Bylo to jen otázkou času,“ řekl otec, sleduje mrtvé tělo svého syna v bazénu.